

ling er sørgelig, da Folket føler sig uhyggelig til Mode, da den politiske Stilling er, som den er, og selv den moralske Stilling, kan jeg sige, er som den er, raader jeg til, at dette Forslag bliver afvist.

Formanden (Høgsbro): Der foreligger altsaa Forslag om Sagens Afvisning. Følge Forretningsordenen kan intet Medlem tage Ordet derom undtagen Forslagsstilleren.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det Forslag, som her foreligger, er aldeles enslydende med det, som blev forelagt i Fjor, da overgik til 2den Behandling og af det høie Thing blev henvist til Finantsudvalget. Jeg ser ikke, at der siden i Fjor er hændet Noget, som kunde bevæge det høie Thing til nu at forandre den Stilling, det indtog i Fjor. Ministeriet har ganske naturligt ikke kunnet gjøre Andet end forelægge Forslaget igjen ganske ordret, som det forelagdes i Fjor, i Henhold til den Stilling, som dette høie Thing da indtog. Finantsudvalget fik nemlig ikke Tid til nærmere at behandle Forslaget, jeg har ikke haft nogen Konference med Finantsudvalget derom, og det er derfor naturligt, at Forslaget kommer frem ganske som i Fjor, for at Forhandlingen kan fortsættes paa det Punkt, hvor den standsede i Fjor paa Grund af manglende Tid. Andet ser jeg mig oprigtig talt ikke opfordret til at fremsføre lige overfor det ærede Medlem, hvis — ja! — Logik paa dette Punkt jeg i alt Fald ærlig talt ikke er i Stand til at opfatte.

Med den derpaa foretagne Afstemning blev Forslag af Pingel om Sagens Afvisning

forkastet med 53 Stemmer mod 3.

Bust: Det er kun ganske korte Bemærkninger, jeg ønsker at gjøre. Det glæder mig selvfølgelig, at vi for et Dieblit siden kom til det Resultat, vi kom til, at Sagen ikke afvistes. Jeg tillod mig at bede om Ordet under den første Talers Foredrag; men den høitærede Formand gjorde mig opmærksom paa, at i Henhold til Forretningsordenen kunde Sagen faae Ordet før Afstemningen over Afvisningen. Nu vil jeg sige, at jeg haaber, det ærede Medlem slet ikke skal blive saa misfornøiet, som han tænker sig, med det praktiske Resultat, som Flertallet i Thinget mulig foreløbig kommer

til i denne Sag. Ministerens Standpunkt er mig den ligegyldigste Sag af Verden; det er ikke af nogetsomhelst Hensyn til den ærede Kultusminister, at jeg har en fra det ærede Medlem afvigende Anskuelse i denne Sag. Det ærede Medlem sagde jo selv, at det ikke var af Uvillie mod Kunsten, ikke af Uvillie mod nationale Mindesmerkfers Gjenoprejsning eller Opretholdelse og heller ikke af Bisnepolitiks-Grunde, at han stillede sig paa det Standpunkt, han staar paa, men det var, fordi han en Gang havde læst om, at der havde været en Kultusminister i langt henfarne Dage, der overfor en anden Kirke havde udtalt Noget, som nu forekom det ærede Medlem at staa saa levende og klart for ham, at han absolut maatte mindes det, og at han af den Grund ikke paa nogen mulig Maade kunde være med til denne Sag, men maatte foreslaa den afvist strax. Det kan jeg for mit Vedkommende ikke gaa med til. Det ærede Medlem, som jo har Interesse for Kunst og megen Forstand paa Videnskab, i alt Fald mange Gange mere end jeg, vil vist ligesom andre ærede Medlemmer indrømme, at det er et saa eienommeligt Kunstværk, hvis Opretholdelse det her gjælder, at det ikke kan være det, der stiller os ad; men det er altsaa det, at han har læst dette om en forhenværende Kultusminister, som han mener, kan anvendes aldeles korrekt overfor den nuværende Kultusminister. Som jeg begyndte med at sige, mener jeg, vi med Hensyn til det praktiske Resultat slet ikke blive saa forfærdelig uenige. Da denne Sag forelaa til Forhandling her i forrige Samling, var der mellem ærede Medlemmer og den ærede Kultusminister en reel Forskjel i Opfattelsen af, hvad der burde gjøres for denne Kirke. Denne Forskjel er maaste til Stede endnu. Sagen gik efter en kort Forhandling over til 2den Behandling og blev henvist til Finantsudvalget. Dette skønnede af forskellige Grunde, baade finantsielle og andre, at denne Sag ikke foreløbig kunde fremmes. Jeg tænker nu, dette bliver ogsaa det praktiske Resultat i Aar, hvad enten den nu gaar til Udvalg eller ikke. Naar denne Samling er endt, kan det ærede Medlem vist være ganske rolig for, at vi praktisk taget ikke ere komne videre end i dette Dieblit. Men da jeg har den Anskuelse, at Maalet en Gang kan naaes og naaes paa en ogsaa for Kunsten mere praktisk og tidsvarende Maade end efter den ærede Kultusministers Forslag, og da jeg for mit Vedkommende nødvendig vil være med til at afvise denne Sag paa en saa — jeg veed ikke, om jeg tør bruge det Udtryk, brutal Maade som fore-